

στο μνήμα μου μέσα. Σου τὸ δίνω, γιὰ νὰ σοῦ δείξω πὼς θέλω νὰ ζήσω. Νὰ μοῦ τὸ στείλῃς πίσω κατόπι, σὺν ξαναρχίσουμε πάλι τὰ γραμματά μας. Πάρτο, πᾶρτο, Κωστή. Μὲ τὸ γέλιο τοῦ τριανταφυλλοῦ, μὲ τὸ θησαυρὸ μου τὸ στερνὸ, σοῦ δίνω, Κωστή μου, ἕλη μου τὴν ψυχὴ, τὴ ζωὴ μου ὅλη, σοῦ δίνω, νὰ τὴν ἀπορροφήξῃς, νὰ τὴν ἀπορροφήξῃς, μὲ τὸ τριανταφυλλομασί, ὅλη σου τὴ

Μύρω»

ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΝΝΑΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Τρίτη, ὦρα τρεῖς ἡμισὶ τὰπόμεμα.

Τί μέρα ἐλεεινὴ πὺν πέρασα, Κωστή μου, ἐχτές! Τί μέρα διέθρητα! Τὸ εἶδες κίβλας πὼς μόλις πρόρεσα νὰ σοῦ γράψω δυὸ λόγια. Εἴμουνε τόσο, μὰ τόσο ἀδύναμη, πὺν ἔμεινα πλαγιασμένη ὅλη τὴν ὥρα, καὶ περνοῦσα πότες ἀπὸ τὸ κρεββάτι σὴν πολθρόνα, πότες ἀπὸ τὴν πολθρόνα σὺν κρεββάτι, νὰ ξαπλωθῶ. Καὶ μ' ὄλε τάρτα, εἴμουνε πάλι πρὸς τὸ θράδι τόσο κουρασμένη, πὺν μοῦ ποροῦσε νανοίξω τὸ στόμα, νὰ πῶ μιὰ λέξη. Καὶ σήμερις ἀκόμη πλαγιασμένη σοῦ γράφω. Μὰ τί πειράζει, γὰρ ἔως μου, ἀφοῦ τουλάχιστο μπορῶ καὶ σοῦ γράφω. — Ἐγές, σὺς ἐξήμιση, ἐγτά, ἦρθε τὸ ψυχοπαίδι μου τὸ καμμένο καὶ μοῦ ἔκαμε καλὸ τὸ κοριτσάκι. Τὸ εἶχα ξεχάσει. Τύχη μας νὰ τὸ θρῶ καὶ δάφτο ἐδωνά, τὸ φτωχὸ, νὰ μοῦ πηγαῖν τὰ γραμματά μου ἀπάνω, σὴν χώρα. Γι' ἀπτήρε πιά. εἶμαι ἡσυχῇ. Τὴ σκοτώνεις, μὰ τὸ γράμμα πὺν τῆς ἔδωσα, χίλιοι νομάτοι δὲν τῆς τὸ παίρνουνε. Κ, ἔτοι, μὲ τὸ παιδί, σοῦ ἔπειλα καὶ τὸ ἐπλέγραμμά μου, πὺν δὰ τὸλαβες πιά. Κατάλαβα τί σκοποὺς ἔχεις πάλι, ἀπὸ τὸ γράμμα πὺν ἔδωλες τὸ φίλο σου τὸ Μίμη νὰ μοῦ γράψῃ, (ἄμα ἔγραψε ἄνωγ ἐδῶ γράμμα, καί, ἄμα εἶδανε ἔξῃ σάμπια καὶ ἄς μὴν εἶτανε ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ξαναρχίσανε οἱ κουθέντες καὶ ὁ θεϊτὸς μὲ τὴν Ἐλέγκω κορυφομιλοῦσανε σὺς γωνιές).

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΗ

Τὴν περαιομένη Παρασκευὴ ὁ κ. Βάρναλης, σὺν σαλόνι τοῦ Ἐκπ. Ὀμίλου μίλησε, ἔχοντας θέμα τὴν Τέχνη σὺν Σκολεῖο.

Εἶναι γνωστὸ τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα τοῦ Βάρναλη, πὺν πρέει οὐ καθε ζήτημα τῆς Τέχνης, καὶ προτοῦ νὰ πάει σὺν Παρίσι. Εἶναι ἐπαναστατικὸ ἀνάλογα μὲ κείνο πὺν πρέει, σὺν ἑνας λαὸς σκλαβωμένος ζουμίει καὶ οἰχρῆται οὐ ἀγῶνα ἀπολευτερωτικό. Ἐχει μέσα τὸν τὴν ἰσχυρὴ φωτιὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ γανατιοτοῦ νάποινάξει ἀπὸ τὸ σβέρκο τὶς ἀλυσίδες μᾶς πνευματικῆς σκλαβιάς. Γιὰ τὸ Βάρναλη ὁ πᾶρχει σκλαβιά βαρειά, πὺν πιέζει τὰ στήθια του καὶ οἰχρῆται μπροστὰ σὺν μάτια του πικρὸ καὶ παγῶν σκοτάδι. Τὴ σκλαβιά αὐτὴ ζητάει νὰ τὴν τοακίσει καὶ νὰ τὴν ἀγανίσει, γὰρ νὰ σκορπίσει ἐκεῖ, πὺν τυραννάει τὸ μαῦρο σκοτάδι, τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας, πὺν τὴν ὀχρῆται ἄπονοδα ἢ φαρμακερῆ ψευτιά. Τὶς ἐπαναστατικῆς του ἰδέες τὶς ἐνίσχυσε μὲ νέες ἐπικουρίες πὺν ἔλαβε κατὰ τὶς σπουδῆς του σὺν Παρίσι, κ' ἔτοι πὺν δυναμο-

μένος καὶ πὺν ἐπισημονικὰ καταγισμένος, σὺν ἀπελευτερωτικὸ του πόλεμο, βγήκε ἀπὸ τὸ δῆμα τοῦ Ὀμίλου καὶ ὄρχισε τὴν ἐπίθεσή του. Κεῖνοι πὺν τὸν παρακολούθησαν, δοκίμασαν τὴν δομὴν του καὶ τὴν δέυτητα τοῦ σπαδιοῦ του. Ὀρμὴ πὺν κρατιέται μὲ τὰ χαλινάρια τῆς οκέφης καὶ τῆς λογικῆς, γερὰ, δέυτητα σπαδιοῦ πὺν αἰσιάνεται πονώνιας πιά ἢ σάρκα τῆς πνευματικῆς σκλαβιάς.

Ἀνάλογη πρὸς τὴν ἐντύπωση τῶν ἐπαναστατικῶν του ἰδεῶν καὶ ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν προσομοίωσις του γιὰ τὴ διάλεξή του, οὐ θέμα τόσο σοβαρὸ καὶ τόσο λεπτό, καὶ ἀπίθεση πρὸς τὴν πρόχειρη ἀντίκρουση πὺν τόσο πρᾶγμα ἀνάλαβαν τὴν ἴδια ὥρα νὰν τοῦ κάνουν πολλοί, κατὰ τὰλλα ἄξιοι καὶ ἱκανοί, μὰ ἀπαράσκευοι γιὰ ἑνα τέτοιο θέμα.

Καλὸ δὰ εἶναι, οὐ τέτοιες σοβαρῆς συζητήσεις, νὰν βάλλεται ἡ ἀπάντησις κ' ἐπίκρισις γι' ἄλλη μέρα. πὺν οἱ ρήτορες δὰ παρουσιάζονται παρασκευασμένοι καὶ ἔχι ἔπως σὴν διάλεξή τοῦ Βάρναλη, πὺν φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέμα μίλησαν γιὰ σοσιαλισμὸ καὶ μπολσεβικισμό, πρᾶ γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸ ζήτημα πὺν ἔρορθε μπροστὰ τοὺς ὁ Βάρναλης.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ

Η ΜΠΟΡΑ

Ἀντάρσιον τριγύρω τὰ θουνά
καὶ ὁ νοτιάς φουσομανάει μὲ λύσσα.
τὰ δέντρα — μαῦρα σκέληθρα — γυμνά,
σὰ σκιόχρα δόγγουνε σὴν ἐρημιὰ
καὶ ἀπάνω τοὺς τὰ σῦγγερα σὺν πίσσα.

Ἡ μπόρα ἔξοπασε τὴν βαρειά,
τὰ πέλαγα ἢ φουριτοῦνα σονταράζει...
τοῦ κάκου ἀποζητάει τὴν στεριά,
μέσα σὴν ὀλοσκότεινη νυχτιά,
ὁ ναῦτης ὁ μικρὸς καὶ ἀναστενάζει.

Κόρη ξανθὴ, νυφούλα, σὺν χωριό,
τὴ χάρις τοῖς μάρες καὶ τοῖς νύχιες...
πὺς νᾶειταν νὰ ξεφύγει τὸ θηριό,
νὰ γυρῆ καὶ πάλι σὴν Μαριώ...
ἄχ, ἄνεμοι σκληροί, θαλασσοπνίχτες!

Βογγάει καὶ τοῖζει τὸ καρδί σὺν θεριό...
ἀπ' τὸ γιαιλὸ ἢ κόρη τ' ἀγναντεύει,
καὶ μαῦρο κῶμα φτάνει σὺν χωριό,
πὺν λὲς καὶ μίλαε κ' ἔλεγε «Μαριώ»...
μὰ κ' ἢ Μαριώ τὸ ναῦτη τῆς γινεῖται!

Ο ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

Ζηλεύω σε, κορυδαλέ, πάρχιζεις τὸ τραγοῦδι,
ἀπὸ τὴ γῆ, κ' ἐνύπνεσαι ψηλὰ στοὺς οὐρανοίς,
καὶ ἄν εἶσαι οὐ μικρόπουλο, σὺν ἑνα πεταλοῦδι,
ἔχεις καμηλοὺς τρανοῦς.
Καὶ μένα οἱ πόθοι μου τρανοί, φτερὰ χωρὶς ἐλπίδα,
γιὰ νὰ μ' ἐνύπνεσον δὲν μποροῦν ἀπὸ τὴ μαύρη γῆ,
καὶ τὸ τραγοῦδι μ' ἄπονο... κορυδαλέ μ', σὰ σ' εἶδα,
μοῦ πρέπ' εἶπα, σιγῆ.

Καὶ τοακίσα τὴ λύρα μου κ' ἔξοπασε τὸ δοξάρι,
ἀφοῦ τοῦ κάκου πάσοισα γιὰ νὰ οὐ μιμηθῶ,
μὰ π' οὐτ' ἐνὸς κορυδαλοῦ δὲν ἔχω ἐγὼ τὴ χάρη,
πρὸς τί νὰ τραγοῦδῶ;...

ΤΥΜΦΗΡΗΣΤΟΣ